

IN ZONNESFEER ☞

*Ik heb de witte waterlelie lief,
daar die zoo blank is en zoo stil haar kroon
uitplooit in 't licht.*

*Rijzend uit den koelen vijvergrond
heeft zij het licht gevonden en ontsloot
toen blij het gouden hart.*

*Nu rust zij peinzend op het watervlak
en wenscht niet meer....*

VAN EEDEN

WATERLELIES PLUKKEN? ☞

Nee, dat doen we niet, als we met Van Eeden van die blanke bloemen houden.

En wie het doet, beleeft er niet veel plezier van. In een vaas verflensen ze heel gauw en in een drijfschaal houden ze het niet veel langer uit.

De waterlelie is een wonderbloem.

Ze woont op den vijver, op het meer, op de donkere sloot.

Ze is een lichtbloem — een stille droomster onder de bloemen.

Ze heeft haar geheim en fluistert dit alleen weg aan die het eigenlijk al kennen.

Ze is een fee onder de bloemen; een prinsesje in een natuursprookje en ze wil wel aan de menschen verschijnen in haar fijne pracht, maar alleen in haar eigen milieu. In haar sfeer: de sfeer van het warme licht.

Als het avondduister op het water daalt, sluit zij haar bloemeluiken.

Als het weer ongunstig wordt, verbergt ze haar schoonheid.

Ze is knop geweest — groote knop — groene knop met witten rand en toen het licht van den hemel haar koesterde, is ze open gegaan.

Toen spreidde ze haar kroonbladeren uit, de witte kroonbladeren met rosen weerschijn en toen gunde ze aan de menschen een blik in haar rijke hart.

Het hart van goud.

En nu wiegt ze zich in de zon tusschen haar sterke bladeren, die drijven op het water, de donkere bladeren, waarboven ze zich heeft opgebeurd.

En nu leeft ze haar blanke bloemeleven in blijven pronk.

De stelen zijn niet sterk genoeg om blad en bloem te dragen; maar ze houden ze wel drijvende en als de waterspiegel daalt, maken ze bochten, omdat ze zich schikken naar den afstand tusschen bodem en niveau.

De huidmondjes nemen de zuurstof in aan de oppervlakte der bladeren en door de luchtbuizen in de stelen bereikt die zuurstof de bodemdeelen der plant.

De luchtholten aan den onderkant der bladeren bevorderen de drijfkracht en het gerimpelde, min of meer vette bovenvlak voert het water, dat er op kwam, heel snel weg.

Zoo bloeit deze wonderbloem in haar sfeer langzaam open en langzaam uit.

Zoo zingt ze haar kleurenlied in de stilte.

Zoo peinst ze over haar bloemeleven.

Zoo droomt ze haar bloemedroom in mooie avondstonden.

Zoo leeft ze haar sprookje door, waarin zij het prinsesje is, dat woont in haar natuursprookje.

De wandelaar staat stil en bewondert haar wit en goud en groen.

Zij vond het licht en het licht vond haar; het licht straalt uit haar kroon.

Ze is in het licht geboren en ze sterft straks in het licht.

In zonnesefer.

Zij alleen maakt haar groei en bloei mogelijk.

Als de waterlelie geniet van de zon, is de lente al bijna voorbij. Dan is de zomer al op komst.

En in de rijke voorjaarsweelde trekt zij de meeste aandacht, omdat ze als lichtbloem haar omgeving beheerscht.

Dicht bij haar ruischt het in de pluimen van het riet — het pijlkruid met zijn puntige bladeren en zijn driehoekbloempjes: wit met roode hartjes, groeit er bij den vijverzoom — de egelskop steekt omhoog zijn stengel met het stijve, strevende blad en de ronde bloembolletjes — de lischdodden staan er met hun bruine vruchtkolven en de weegbree met haar wondere aren, die vrucht en bloem en knop tegelijk vertoonen.

Denk u om den vijver wat dicht bosschage en daar achter bruine beuk en zilveren berk, en ge hebt de natuur gezien, waarin de waterlelie haar lentefeest viert.

Daar fluiten merels en slaan vinken; de leeuwerik stijgt omhoog en hangt in de zomerlucht en zingt zijn lievelingslied. En tusschen de vijverplanten spelen bonte eenden hun leutig spel. Een karakiet wiegt aan een riethalm en een paar Kieviten met chique kuifjes doen druk op den kant; zwarte meerkoetjes zwemmen lustig er langs.

En daar drijven aan van uit de nabije verte — koninklijke zwanen in hermelijnen gewaden. De slanke halzen fraai gebogen. Dichterlijke vogels, genietend hun idylle. Ze breiden uit de groote vleugels, ze klappen ze in volle lengte op en neer en ze drijven rond op het donkere water. Ze duiken de koppen en schudden de glinsterdruppel van hun halzen.

En alles geniet in het warme licht, in zonnesefer.

En de menschen, die het zien, genieten mee. En hun harten worden vol van vroolijkheid en dank, omdat de lentezegen is neergedaald uit den hemel.

Omdat de bloemen bloeien en de zangtijd voor de vogels gekomen is.

Omdat het licht de natuur verblijdt.

In zonnesefer.

Nu denk ik aan het menschelijk leven in gezin en school, in allerlei levenskring.

Aan den groei en bloei van dit leven.

Aan de liefde, die het doet opwassen en die het zegent.

Want dit is de sfeer voor het leven, waarin het alleen tot de volle bloeikracht komt.

Als God de liefde tot Hem en tot den naaste de vervulling van Zijn wet noemt, noemt Hij hiermee de sfeer, waarin het menschelijk leven zijn geluk zal vinden.

Zijn liefde is uit den hemel naar de aarde gedaald als het licht, dat onze donkere aarde den zegen bracht. En daardoor kan op deze aarde het leven in een liefdesfeer bloeien.

In deze sfeer benadert de opvoeder de kinderziel.

Maar ook de volwassen mensch ontplooit in deze sfeer zijn kracht.

Want het leven is aangelegd op liefde en trouw.

Alleen in zonnesefer wordt dit leven genoten.

Dan is men blij met de blijden.

En op moeilijk levenspad helpt men met sterken steun; in donkere tijden troost men met het licht der liefde.

A. L. V. H.

Naar een tekening van H. C. Spruit